

Uit de oude doos : Tot Ons Plezier

Eind jaren 70 groeit onze toneelvereniging uit tot een volwaardige toneel vereniging en oefenen zij elk jaar aan een nieuwe uitvoering in november, tot groot vermaak van vele leden. Het wordt een hechte groep en er komen steeds meer speelsters en spelers die een rol willen spelen in leuke uitvoeringen, waar naar uitgezien wordt als het weer zover is..

De foto is genomen tijdens het 50 jarig bestaan van SCP in 1983

Opening clubgebouw.

Hier zien we de vaste groep kantine medewerkers bij de opening van het nieuwe clubgebouw in januari 1974. We zien Herman Cordes, Nien Cordes, Dieuw Vet, Marjan Segers en Jan Bakker Bzn

Erelid Jaap Wals.

Hier zien we een foto van Jaap Wals die op de schouders wordt genomen in 1974 door Klaas Goedhart en Maarten Hos op een feestavond waar Jaap gehuldigd is als Erelid van SC Purmerland.

Jaap Geugjes.

In 1974 wordt Jaap Geugjes benoemd met de zilveren bondsspeld door voorzitter Visser van de afd.Noord - Holland in Purmerland, omdat Jaap 17 jaar consul en afkeuringadres geweest is voor onze club.

J v Tinteren .

Seizoen 2021 -2022 SCP VR1

Afgelopen zondag stonden wij eindelijk weer eens om 12.15 uur aan de aftrap om een heuse competitiewedstrijd te spelen. Het voelde als een nieuw begin van het seizoen en het lijkt erop dat wij ditmaal niet opnieuw over een maand terug bij af zullen zijn. Dus de hoogste tijd om weer eens bij te praten over wat deze jaargang ons tot nu toe gebracht heeft. Dit 'tot nu toe' laat het zich het best omschrijven als 1 lange worsteling, gepaard gaand met veel vallen en opstaan. Corona, blessures, afzeggingen i.v.m. stage, school, werk enz. Zelden hebben wij met een compleet team gespeeld en werden wij telkens genoodzaakt leentjebuur te spelen bij O-19 en O-17. Dat dit zich in de uitslagen laat terugzien moge wel duidelijk wezen. De opstelling was er telkens een van improviseren. Meiden op ongebruikelijke posities komt de automatismen niet ten goede. Als dit dan al niet mee zit, lijkt het geluk ook telkens aan de andere kant te vallen en kan het zomaar gebeuren dat wij onszelf in de stand ergens onderin terugvinden. Voor dit team een wel heel ongebruikelijke positie. Inmiddels lijkt het tij langzaam gekeerd te zijn. Demi ligt op schema met haar revalidatie en heeft de 1e minuten alweer gemaakt. Fleur heeft de keepershandschoenen weer opgepakt en stelt Bobbi in staat om eens heerlijk te gaan schoffelen op het middenveld. Nika kwam aanzetten met een groeibriljantje, Roosmarijn, die op de trainingen al lekker mee begint te draaien en ook in de wedstrijden steeds nadrukkelijker aanwezig is. Bij haar is de groei er nog lang niet uit en dat belooft wat. Op de trainingen hebben wij ook een Desi mogen begroeten, een vrolijke meid met potentie. En dan hebben wij ook nog oproepkracht en routinier Lotte Bosschieter achter de hand. Kortom voor mij is, gevoelsmatig, het seizoen nu pas echt begonnen.

En dat zou dan ook moeten blijken in deze 1e wedstrijd na een heel lange winterstop. Pancratius, een gedegen middenmoter, zou ons 1e slachtoffer moeten worden. Groot vraagteken vooraf was of de conditie ons na zo'n lange periode zonder wedstrijden niet parten zou gaan spelen. Nou, dat viel alleszins mee. Even de 2e adem zien te vinden en vervolgens gaan met die banaan. Na de openingsfase zag niet alleen scheids Edwin dat het goed was, maar ook ondergetekende was aangenaam verrast. Nadat Maxi in de 3e minuut al op de imposante keep gestuit was, werd de openingstreffer, leep lobje, van Romee wegens buitenspel afgekeurd. Iets dat 5 minuten later aan onze kant Pancratius ook gebeurde. Dit was eveneens het enige moment van dreiging in de 1e helft. Fleur, Liede, Sophie en Carmen met daarvoor Naomi vormden een hecht blok waar Pancratius niet doorheen kwam. Nee, het wachten was echt op het moment dat wij de trekker zouden overhalen. Ik noteerde kansen voor Maxi, Romee, Lisa en Nika. Maar ik noteerde ook een 0-0 ruststand en daarmee deden wij onszelf ernstig te kort. Gelukkig hadden wij nog een hele helft om daar iets aan te doen.

Vrolijk tikkend gingen wij verder waar wij gebleven waren. Dominant voetbal op de helft van de tegenpartij en veruit het meeste balbezit. Maar als enige kritiekpunt ook dat wij in het vijandelijk strafschopgebied niet krachtadig genoeg waren, waardoor de aanvallen in goede bedoelingen bleven sneuvelen. Tot de 7e minuut. Op aangeven van Mirka glipte Romee door de laatste linie en rondde zij koeltjes af, 1-0. Hierna heb ik meer dan een half uur met samen geknepen billen zitten kijken. Een veel beter Purmerland dat het maar niet echt afmaakte. Bobbi en Nika, 2x, waren nog dichtbij, maar net niet dus. De aloude voetbalwet zou toch niet gaan gelden? Zelf niet scoren en dan op lullige manier hem toch tegen krijgen. Nee, er bestaat toch nog zoiets al 'recht'. Op een hachelijk momentje in de voorlaatste minuut na, bleef het 1-0 en waren de 3 punten, plus het rondje binnen. Een lekker nieuw begin van deze competitie, waarin wij hebben laten zien dat wij voetballen nog steeds niet verleerd zijn. Komende zondag zijn wij vrij, maar de week daarop wacht ons subtopper Fit, een pittig ploegje. Dan is Lotte ook weer van de partij.

Tot slot nog wat cijfermateriaal van de 1e seizoenshelft. Voor zover ik het heb kunnen herleiden. Twee notitieboekjes ben ik in het strijdgewoel kwijt geraakt, waarvan er 1 weer boven water kwam en daaruit ontstond de volgende score:

<u>Assist</u>		<u>Doelpunten</u>	
Lisa	3x	Nika	6x
Mirka	3x	Romee	5x
Naomi	2x	Lisa	3x
Bobbi	1x	Maxi	1x
Lotte	1x	Naomi	1x
Maxi	1x	Liede	1x
Fleur	1x		
Romee	1x		
Nika	1x		

Ik hoop dat dit een beetje klopt en volledig is. Volgende week zondag ziet het er misschien weer heel anders uit

Albert de Braaf.

SC Purmerland VR1 - FIT VR1 - 0-0

Onder een strak blauwe hemel met een toch verrassend straf windje stonden wij om klokslag kwart over twaalf klaar voor de aftrap. Aan de overkant werden wij opgewacht door een stevige subtopper. FIT uit Amsterdam. Een team dat al een 10 jaar bij elkaar is, kortom geroutineerde dames. Zouden wij, met het goede gevoel van de vorige wedstrijd, hier tegen opgewassen zijn? Jazeker, luidt het antwoord en dat ondanks het gemis van Sophie. En dan is het heerlijk dat wij Lotte Bo. achter de hand hebben. Zij nam moeiteloos de leidersrol in de verdediging over. Een verdediging die vandaag stond als een huis. Fleur, zonder 1 Fleurtje, speelde foutloos. Liede en Carmen waren meester over hun tegenstandsters. Naomi veegde het middenveld schoon en aan de zijkanen hadden wij 2 kuitenbijters staan, Bobbi en Roos. Kortom verdedigend zit het wel snor. Nu moeten wij aanvallend nog het verschil zien te maken en dat is de moeilijkste opdracht. Tegen een geroutineerde tegenstander zijn de gaatjes niet makkelijk te vinden. Zo bleek vandaag ook maar weer.

Het spelbeeld was er 1 van de onrustige soort. Inzet volop maar langdurig balbezit was schaars. Toch wisten wij geleidelijk aan de bovenliggende partij te worden en dan is het wachten op die ene gelegenheid die de ban breekt. In minuut 21 leek het zover. Een imposante solo van Maxi slingerde haar langs 2- 3 tegenstandsters en bracht haar vrij voor de keep.

Binnenkantje voet verdween de bal jammerlijk bij de 2^e paal voorlangs. Kort hierna kwamen Mylou en Lotte Bl. in het veld en gingen wij vrolijk verder. Bijna was Lotte Bl. met een afstandschot nog succesvol, maar helaas. Intussen kwam Demi er achter dat pieken op zaterdagavond het schitteren op zondag wel eens in de weg zit. Ruststand 0-0.

Wat in de 1^e helft niet lukte moest dan maar in de 2^e helft gebeuren. Met de wind schuin mee lagen er ook meer kansen voor de ouderwetse afstandspegel. Op de trainingen weten de dames, vanaf randje strafschoopgebied, de ballen op bestelling achteloos in de linker- en rechterbovenhoek te leggen. Dus gewoon proberen dacht Nika. Twee pogingen van haar hadden een beter lot verdiend. De ene werd een prooi voor de keep en de andere verdween in het zijnet. Het was een passje van Nika dat Naomi vrij voor de keep zette. Jammer genoeg kwam zij uit op haar linkerbeen en dat is niet haar rechter, dus weer die keep die zegevierde. Dan maar het uit een corner proberen.. Tweemaal Bobbi achter de bal. Bij de 1^e poging verdween de bal tussen allerlei benen door voorlangs. De tweede eindigde op het hoofd van Demi, haar kopbal miste de juiste richting en belandde in het net achter het doel. Uiteindelijk bleek dit onze laatste mogelijkheid. En omdat wij in deze 2^e helft ook achterin niets weggaven was de brilstand een logische uitslag. FIT had het gevoel 1 puntje te hebben gewonnen en wij dat wij er 2 hebben laten liggen. Maar niet getreurd, zondag, tegen Monnickendam, liggen er weer kansen om onze ongeslagen status na de winterstop te laten voortduren.

Voor de volledigheid hebben wij de volgende aanvulling op de stand van vorig verslag doorgevoerd. Mylou attendeerde mij op het feit dat zij toch echt 1 assist op haar naam heeft staan, waarvan akte, genoteerd dus.

Albert de Braaf.

SC Purmerland VR1 - Monnickendam VR1 : 4-1

De dames beginnen na de winterstop zowaar langzaamaan weer wat kleur op de wangen te krijgen. Inmiddels zijn wij in de stand met een gestage opmars bezig. Dus zaak om vandaag een nieuwe driepunter aan de reeks te rijgen. Dat zou dan tegen Monnickendam moeten gebeuren. Op voorhand lagen er kansen. Zij staan net boven ons, dus het team in vorm zou moeten winnen. Dat was de theorie, maar hoe zou de praktijk er uit zien?

Sophie was weer hersteld en regeerde met straffe hand over haar bolwerk, de verdediging. Van hieruit zijn wij steeds beter in staat om aan een rustige en logische opbouw te beginnen. Willen wij niet in het kick-and-rush voetballen vervallen dan is dat voorwaarde nummer 1. Lekker tikken, via combinatiespel, willen wij aan aanvallen toekomen. In het 1^e kwartier was dit nog niet duidelijk zichtbaar. M. , deed op inzet, volop mee. Wij moesten ons echt in het fysieke spel van hun vechten en vandaar uti de duels winnen en via balbezit ons spel spelen. Gaandeweg de 1^e helft lukte dat steeds beter. En het is dan ook volkomen logisch dat de mogelijkheden en kansen zich gaan aandienen. De voorsprong was in de 25^e minuut daar. Een aanval over links leverde het passje van Lotte Bl. op Nika op. Zij wist de loopactie van Roos op waarde te schatten en als Roos haar tegenstandster vervolgens het bos instuurt en daarna heel rustig binnen schuift is de 1-0 een feit. Hiermee bevestigde Roos eveneens dat haar vorm nog elke week stijgende is. Waar houdt dat op? Ik hoop voorlopig nog lang niet. Kort hierna dreigde M. weer in de wedstrijd te komen, maar een miraculeuze redding van Fleur hield voor ons het nulletje. Toch viel dat in de voorlaatste minuut van het bord. Een snelle uitval, de scherpe voorzet en het koelbloedig afronden van de beste speelster van M. deed ons met een katterig gevoel de rust ingaan.

Na wat technische en tactische tips begonnen wij aan de 2^e helft. Vooral in het feit dat M. op 1 lijn verdedigde, zonder dat zij over supersnelle meiden beschikken, gaf ons de gelegenheid om daarvan te profiteren. Kortom steekpassjes en 1-2'tjes. M. werd vanaf de aftrap overrompeld. Binnen 3 minuten had het al 3-1 kunnen en moeten staan. Twee doten van kansen waren aan Nika niet besteed. Gelukkig bleek dit een onderdeel van haar grote masterplan te zijn, namelijk het opwerpen van een rookgordijn. Het waren slechts de inleidende beschietingen. Een kwartier later stond er een loepzuivere hattrick op haar naam. Hoe dat zo kwam? Nou, als volgt. Allereerst veroverde Naomi de bal op het middenveld (specialisme) en stuurde zij Nika weg. Koeltjes schoof zij het balletje binnen, 2-1. En op naar meer. Maar eerst noteerde ik nog een afstandschot van Bobbi, prooi voor de keep en vervolgens een inzet van Lisa die tergend langzaam tegen de paal hobbelde. In een fel duel om de bal werd deze door Liede geblokt en bleek dat meteen de assist te zijn waardoor Nika er plots doorheen was en het zomaar 3-1 stond. Wil je een hattrick maken dan moet er nog een 3^e bijkomen, dus logisch dat zij in de 80^e minuut weer de vrije doorgang naar de keep wist te bekronen. Eindstand 4-1.

Dit begint allemaal weer een beetje te lijken op hoe het in vorige jaren was. Met name in de 2^e helft lieten wij fris en fruitig aanvalsspel zien, zonder dat wij verdedigend de deur openzetten. Leuk ook dat Mirka 2.0 haar draai begint te vinden. Hier kunnen wij zo maar veel plezier aan gaan beleven. Jammer dat Edwin er geen getuige van was, maar misschien dat wij woensdag a.s. hetzelfde niveau op de mat weten te leggen. Lukt dat dan krijgt het hele lastige Limmen een flinke kluiw aan ons.

Albert de Braaf.

Limmen VR3 – SC Purmerland VR1 : 1-4

Het kon deze week zo maar gebeuren dat wij op een woensdagavond een lichtwedstrijd op natuurgras speelden. Een bijzondere gebeurtenis en dat tegen Limmen, dat een stevige plek in de subtop inneemt. Thuis gingen wij voor de winterstop met 2-0 ten onder en bij hun leefde duidelijk het idee dat dit varkentje met 2 vingers in de neus makkelijk gewassen ging worden. Kortom een fraai gevalletje van onderschatting. Want voor en na de winterstop ligt bij ons een groot verschil. Het team dat er nu staat is wilskrachtig en bulkt van het zelfvertrouwen. En daar is Limmen vanavond achter gekomen. Vanaf de aftrap was het even aftasten, maar in de 5^e minuut was het al raak. Een verre uittrap van Fleur werd knap gecontroleerd door Nika, snel Carmen aanspelen en in 1 keer door naar Romee. Op prachtige wijze verdween haar gevoelvolle lob met een sierlijke boog over de kansloos graaiende handschoenen van de keep, een vlotte 1-0 en een wake-up-call voor Limmen. Zij begonnen al nattigheid te voelen en gooiden een flinke dosis energie in de strijd om het tijt te keren. In de 17^e minuut schoven zij weer langszij via een daverende pegel. Fleur was kansloos op het schot in de kruising en wij waren weer terug bij af. Hierna ontstond een fase waarin het beide kanten op kon gaan, maar de slotfase van deze 1^e helft was toch weer voor ons. Carmen en Lisa waren dichtbij, maar net niet dus. Tot de 41^e minuut. Demi vond Carmen en die had goed opgelet hoe Romee het eerder deed, via een lob inderdaad. Met een lekkere 2-1 voorsprong zochten wij de kleedkamer op. Ik was benieuwd hoe wij de te verwachten furie van Limmen zouden weerstaan. Nou, daar werd al heel snel de angel uitgehaald. In de 3^e minuut voelde Romee een armpje in de rug en ging zij vervolgens bereidwillig naar het gras. Een penalty en voor ons een 100% zekerheidje, want Nika istaat al jaren lang garant voor de treffer. Zo ook nu, 3-1. En dan gaat voetballen ineens een stuk lekkerder. Ik stond redelijk relaxed langs het lijntje en zat zelfs onderuit gezakt onder een wollekje met Demi aan mijn zij in de dug-out. Wat kon voetballen dan toch leuk zijn. Hoog tijd voor Maxi om haar opwachting te maken. Koud terug van de wintersport stond zij te trappelen om haar aandeel aan deze mooie avond te leveren. Mocht er nog een beetje spanning in dit duel zitten dan was dat er in de 61^e minuut volledig uit verdwenen. Tekenend voor de instelling van Romme vanavond was de assist van het 4^e doelpunt. Liggend op de grond wist zij toch nog Carmen aan te spelen. Resoluut roste zij de bal bij de 2^e paal het zijnet in. 4-1 en de strijd is gestreden. Voor de rest geen gekke dingen meer doen, de beentjes heel houden en tegentreffers zien te voorkomen. En dat alles lukte wonderwel. Weer 3 punten aan het totaal toegevoegd. Inmiddels zijn wij in de middenmoot beland en is het doel om naar de subtop door te schuiven. Of dit gaat lukken ligt volledig aan onszelf. Met de huidige instelling komen wij in ieder geval een heel eind. Om te beginnen moet oude bekende Sloterdijk komende zondag eraan geloven.

Albert de Braaf

SC Purmerland VR1 - Sloterdijk VR1 : 5-2

“And the show goes on”(dit is engels) en dat is precies waar wij mee bezig zijn. Opnieuw is een team dat boven ons staat uiteindelijk vrij kansloos terug naar huis gestuurd. En dit terwijl wij in de heenwedstrijd eveneens vrij kansloos er met 4-1 vanaf gingen. Inderdaad, in de tussentijd is een hoop veranderd.

De warming-up werd verstoord door een vervelende blessure van Carmen. Het kan zomaar gebeuren dat je op een hoedje je enkel kunt verzwikken en vervolgens de wedstrijd aan je neus voorbij ziet gaan. Afgelopen woensdag was zij nog 2 maal trefzeker en nu moet zij met ingetapete enkel vanuit de dugout het schouwspel aanschouwen. Sneu. Zonder warming-up kon Roos meteen vol aan de bak. Dwaars door 2 wekkers heen geslapen kwam zij precies op tijd aan om de plaats van Carmen in te nemen. Wij zijn nu op zoek naar een sponsor die haar een 3^e wekker, ongeveer ter grootte van de Big Ben, wil schenken. Misschien dat wij hierom niet vanaf de aftrap meteen in de wedstrijd zaten. Het geroutineerde S. had in het 1^e kwartier de overhand. In de 15^e minuut gaven wij het eerste teken van leven. Lotte lanceerde Romee, die op de keep stuitte en in de herkansing vond zij Nika die de inzet opnieuw door de keep geblokt zag worden. Drie minuten later was het wel raak. Naomi (begint zij Queen van de Assist te worden?) stuurde Romee met een fijn steekpassje door de laatste linie. Alleen voor de keep koos zij rustig haar hoekje en kon de 1-0 op het bord gezet worden. S. gaf zich nog lang niet gewonnen en was via hun kleine komeet dicht bij de gelijkmaker. Fleur reageerde scherp op haar inzet en zegevierde. Heel belangrijk, want wordt het 1-1 of 2-0, dat is een wereld van verschil. Een mooie opbouw over de as bracht de bal snel van Roos naar Naomi tot Romee. Weer zo'n fijn balletje tussendoor en Nika die de vrije doortocht kreeg. Alleen op de keep afgaand reageerde die heel bijzonder door de linkerpaal op te zoeken zodat de hele rechterkant vrij lag. Dan wordt het een koud kunstje om de 2-0 aan te tekenen. Zonder geweldig te spelen was dit toch een mooie ruststand.

De afgelopen jaren zijn de wedstrijden tegen S. altijd doelpuntnrijke duels geweest. Zou dat voor deze editie ook gaan gelden? Daar begon het al snel wel op te gaan lijken. In 2^e instantie moest Fleur zich toch gewonnen geven en had S. de gedroomde aansluitingstreffer te pakken. De volgende 5 minuten waren spannend en hadden het boeltje zomaar kunnen doen keren. Waar wij goed op reageerden was het vroeg verstoren van hun opbouw. Inderdaad druk zetten op de achterste linie en dit beloonde zich in de 17^e minuut. De onderschepping van Demi en de pass op Nika, dus 3-1. Zo doe je dat! Amper 5 minuten later weer hetzelfde scenario Demi-Nika –4-1. Wedstrijd beslist? Nee, de vorige 2 wedstrijden eindigden voor ons op deze stand, maar dit is tegen S., dus gaan wij nog even vrolijk verder. De 2 beste speelsters van S. vonden elkaar. Komeet past op nummer 10 en 4-2 op het bord. Met nog een kwartier op de klok zou het toch niet opnieuw spannend gaan worden, of wel? S. begon alles of niets te spelen en gooidde de boel achterin wagenwijd open. Elke aanval leverde ons een kans op. Ik heb Lotte Bl. een jaar of 3 geleden in 1 helft eens 3 keer zien scoren. Vandaag was de gelegenheid om die stunt nog eens te evenaren. Maar dat zij een heel lieve meid is bewees zij opnieuw. 4-2 vond zij wel een fraaie stand. Toch werd dat niet de eindstand. Het mooiste hadden wij tot het laatst bewaard. De manier waarop wij aan onze 5^e kwamen deed Edwin en mijzelf heel veel plezier. De opbouw was er 1 om van te smullen. Nika kwam goed in de bal, kaatste op Liedie die het laatste restje energie (ondanks een bilspierblessure!) uit het lijf perste en over de linkerkant opstoomde om bij de achterlijn aangekomen een vlijmscherpe voorzet, met links!, af te leveren. Romee die een goed oogje heeft voor zulke gelegenheden wist dit tot het mooiste doelpunt van de middag en de eindstand te promoveren. 5-2. Uiteindelijk een heel terecht zege en zeker niet de laatste van dit seizoen. Komende zondag probeert Monnickendam haar revanche op ons te gaan halen. Of dat gaat lukken ligt vooral aan onszelf, want overmoedigheid en onderschatting kan ons grootste gevaar worden. Elke wedstrijd zullen wij op ons scherpst moeten blijven om de goede flow te laten voortduren.

Albert de Braaf.

Monnickendam VR1 – SC Purmerland VR1 : 0-1

En de zegetocht duurt maar voort. Maar oh, oh wat ging het moeizaam vandaag. De redenen hiervoor zijn makkelijk aan te dragen. Zonder M. tekort te willen doen, lagen die toch duidelijk bij ons. Opnieuw was er sprake van een golf afzeggingen door blessures, ziekte en corona. Houdt het nou nooit op? Uiteindelijk kwam onze redding uit de zaterdag dames vandaan. Laura en Kim bleken wel zin te hebben in een potje op de zondag. Dus met 1 wissel en 1 noodgeval (Mirka) op de bank, gingen wij de strijd aan. En een strijd werd het. M. had de 4-1 oorwassing van vorige maand nog vers in het geheugen en zichzelf beloofd dit niet opnieuw te laten gebeuren. En daar zijn wij achter gekomen. Na een half uur stond er nog geen enkele doelpoging op onze naam. M. hield de verdediging hermetisch gesloten en als bij ons de laatste passjes dan net niet zuiver zijn lijdt het tot niets. Hoewel wij in de opbouw echt wel leuk voetbal lieten zien. Met Bobbi weer op doel en Sophie als laatste vrouw verliep ons spel in 1^e instantie echt zoals het hoort. Samen met Liede, altijd solide, en Kim alsof zij in het team al jaren rechtsback staat zorgden zij voor de aanvoer naar het middenveld. Daar ontspon zich pas echt de strijd. Vandaar dat door die druk ons spel onrustig en onzuiver oogde. Karakteristiek hiervoor is de manier waarop onze 1^e dikke mogelijkheid ontstond. Op een diepe bal botsten 2 speelsters van M. op elkaar en kreeg Nika zomaar de vrije doorgang. Zij speelde de bal iets te ver vooruit zodat zij nog net met het puntje de uitstormende keep kon passeren, maar ook helaas de paal aan de verkeerde kant. Vlak voor rust waren Max en Romee nog dicht bij, maar net niet. Tussendoor hield ons tiggertje met een puike redding het nulletje achter. De beginstand was ook de ruststand, 0-0 dus. De hoop was een beetje dat M. door de energie zou raken en wij in de 2^e helft wat meer tijd en ruimte zouden krijgen. Echter, het gebrek aan wissels begon ons ook een beetje op te breken. Laura was al ingebracht, maar er liepen er nog een paar waar het beste al vanaf was. Het spelbeeld was dan ook hetzelfde als die van de 1^e helft. M. liet, vooral met afstandschoten, een paar keer de tanden zien en hadden in de 2^e helft weer de beschikking over hun ingevlogen beste speelster, aangevuld met 1 jonge zwarte parel. Kortom het kon nog allekanten opgaan. De 23^e minuut leek dat ook te gaan gebeuren. De vrije doorbraak van M. strandde echter op de specialiteit van Bobbi. Zegeviere in een 1-op-1 situatie. Een minuut later waren Romee en Laura erdoor, maar bleek hun keep ook de sterkste. Het laatste kwartier was inmiddels aangebroken. Sophie achter de bal voor een vrije trap. Fraai aangesneden leek Romee te gaan profiteren, maar weer die keep. In de rebound leek de net ingevallen Mirka te profiteren, echter er zat weer een beentje tussen, dus nog steeds 0-0. Zou er nog een beslissing vallen? Jazeker, minuut 36 liep, Vanuit het middenveld lanceerde Nika de diepgaande Maxi. Zo af en toe heeft zij van die verrassende acties. Gelukkig ook vandaag en dat op een moment waarop het heel erg nodig was. De onverwachte pegel vloog hoog in de korte hoek naar binnen. Eindelijk konden wij juigen en dat deden wij ook, 0-1 en opnieuw 3 puntjes rijker. Ondanks dat M. zich nog niet gewonnen had gegeven. Bobbi zal de losse flodders links en rechts voorbij vliegen, maar niet tussen de palen belanden. Hiermee werd ook het rondje veilig gesteld. Komende zondag valt dat ook weer te verdienen. Lukt ons dat dan hebben wij voor een daverende verrassing gezorgd. In de programmering staat het treffen met HBC, de uitgesproken kampioens kandidaat, gepland. Veruit de best spelende ploeg in onze competitie. Maar wij zijn dit seizoen ook gegroeid en indien volledig tot mooie dingen in staat. Wij gaan het zien.

Albert de Braaf

SC Purmerland VR1 - HBC VR1 : 1-1

Hoe een gelijkspel toch als een soort overwinning kan aanvoelen beleefden wij vandaag. Op bezoek kwam HBC, het team dat op kampioenskoers ligt. Voor de winterstop leden wij een totaal kansloze nederlaag en gingen wij met een, gezien het spelbeeld, nog milde 5-1 naar huis. Hun kracht ligt vooral in de aanvalslinie met 3 superfitte sprintkanonnen als wapen. Het is dan ook geen wonder dat zij de meest scorende ploeg zijn. Onze babbel vooraf ging vooral over hoe wij dit wapen konden neutraliseren. Toverwoord voor vandaag was het woord 'strijder'. En gestreden hebben wij.

Vanaf de aftrap dacht HBC dit klusje op halve kracht te kunnen klaren, maar al snel moesten zij een tandje bijschakelen. Normaal gesproken bestaat ons team uit vooral lieve meiden, type ideale schoondochter. Maar wat wij van vandaag geleerd hebben is dat er toch ook een flinke bos haar op de tanden zit. En daar ben ik heel blij mee. Er komen nog een aantal wedstrijden waarin wij het met ons combinatievoetbal alleen niet zullen redden. Weten wij het te combineren met de duelkracht van vandaag dan zal elk team aan ons een zware kluit hebben. In de 5^e minuut deed zich al een tekenend feit voor van onze instelling van vandaag. De keep dacht een terugspeelbal rustig te kunnen verwerken en in te spelen op de rechtsback. Fel storen van Maxi gaf Nika de gelegenheid, maar het schot vloog over. HBC kreeg nauwelijks de gelegenheid om een knappe dieptepass op 1 van de aanvallers te geven. Lukte dit al wel een keer dan bleek het sprintduel vaak in winst voor onze achterhoede te eindigen. Lotte, Sophie, Liede en Naomi waren messcherp en verkeerden in absolute topvorm. In de hele 1^e helft waren er 2 hachelijke momenten. De ene keer bracht Fleur redding en de andere keer de lat. Compleet uit het niets wist HBC echter toch te scoren. Een corner viel plotsklaps voor de voeten van een speelster die via de kluts de 0-1 op het bord zette. Toch een fikse onverwachte tegenvaller voor ons. Even waren wij het kwijt en leek HBC te gaan doordrukken. Toch kwamen wij in de 40^e minuut alweer langszij. Eerst dacht Daisy te scoren, maar 30 seconden later was het Bobbi die met een subtiel passje Nika alleen voor de keep zette, dus 1-1. Kort hierna viel Lisa uit. Van dichtbij kreeg zij een bal op haar oog dat meteen de aanblik kreeg van dat van de bokser Rocky Balboa na diens verloren finale. En toen hadden wij nog maar 1 wissel. Gezien de tomeloze hoeveelheid energie die wij in deze wedstrijd staken zou dat in de 2^e helft zo maar zijn tol kunnen gaan eisen. Dat het met de conditie toch wel goed zit is vandaag gebleken. Wij werden moe, maar dat gold ook voor HBC, terwijl zij over 16 meiden beschikten. Wij hebben HBC ook in deze 2^e helft geen moment de illusie gegund dat zij hier met de 3 punten vandaan zouden gaan. En dat begon ook tot de leider door te dringen. Hij toonde zich een slecht verliezer. Het lag aan de scheids en aan het slechte spel van zijn eigen team. Dat dit door ons spel werd veroorzaakt kreeg hij zijn mond niet uit. Ook in de 2^e helft waren de uitgespeelde kansen schaars. Ik noteerde in de 10^e minuut een schot in het zijnet van Nika. Een sterke actie van Maxi die op de keep stuitte in de 32^e minuut. Twee corners, in minuut 38, waarvan 1 tot een onvervalste ouderwetse scimmage voor het doel van HBC leidde, maar niet tot een treffer. Aangezien HBC eigenlijk helemaal niets meer afdwong was de uiteindelijke 1-1 een logische uitslag. Komende zondag wacht ons weer zo'n potje en dat om kwart voor 10 's ochtends! Toevalligerwijs heet de tegenstander FIT. Ik hoop dat wij dat ook zijn. Dus dames probeer voor 1 keer op zaterdagavond als een braaf nonnetje op tijd in het mandje te liggen. Wij hopen dan ook weer over Demi, Lotte, Carmen en Lisa te kunnen beschikken. Want ons lappenmandje blijft ook maar akelig gevuld.

Albert de Braaf.